

Gábor Vaszary

MONPTI

PROSTOR

Edice Pozdní sběr přináší v nových, nebo revizovaných překladech díla cizojazyčných autorů, se kterými se český čtenář mohl setkat v průběhu dvacátého století. Díla, dnes možná zapomenutá anebo zapadlá, která však na vinici času dozrála a prokázala svou trvalou hodnotu.

Gábor Vaszary
Monpti

PROSTOR

Gábor Vaszary

MONPTI

přeložila Viktoria Hokynková

PROSTOR | PRAHA | 2017

© Gábor Vaszary – inheritors c/o
Thomas Sessler Verlag GmbH, Vienna, 1934

Czech edition © PROSTOR, 2017
Translation © Viktoria Hokynková
Cover picture © shutterstock/isifa, 2017

ISBN 9788072603718

Nakladatelství se nepodařilo dohledat autorku českého překladu ani další eventuální nositele práv k překladu. Prosíme proto, aby majitelé autorských práv k českému překladu kontaktovali nakladatelství PROSTOR.

Hotel Riviéra je v ulici Svatého Jakuba.

Ulice Svatého Jakuba je pitomá ulice. Hotel Riviéra je mizerný hotel. Tolik, aby bylo jasno.

V ulici Svatého Jakuba jsou domy prapodivných tvarů. Jeden se hrbí, jako by se chystal kýchnout a přitom ho trefil šlak, druhý se jako starý žebrák opírá o černé trámy, aby se nesesypal.

Hotel Riviéra je jako padlé venkovské děvče z dobré rodiny, které se s doporučujícím dopisem v ruce tetelí před doktorem, a ten mu právě povídá:

„Jó, dcerko milá, jdete mi sem pěkně včas! Teď abych si vybral: buď dítě, nebo diplom.“

V této části ulice Svatého Jakuba je plno hokynářských krámů, jednotkových obchodů a vývařoven; úzké chodníky podél domů jsou posety utroušenými listy od salátu, banánovými slupkami, shnilým ovocem a starými novinami. Tolik špíny a smradu bývá asi v arabských ulicích. Člověku se ani nechce věřit, že je odtud jen několik kroků na zářivý bulvár Svatého Michala a pouhý skok k Pantheonu, kde spí svůj věčný sen nebožtíci prohlášení za nesmrtelné.

Kdo vejde do hotelu Riviéra, octne se v dlouhé temné chodbě bez oken, připomínající katakomby. Na jejím konci vedou ztrouchnivělé dřevěné schody do poschodí; po straně je hotelová kancelář, odkud si příchozího

špinavým okénkem zkoumavě prohlíží jakási hlava – hlava – hlava Mušího oka.

Majitel hotelu totiž, jak tam sedí ve své vlhké, spore osvětlené kanceláři, plešatý a ukoptěný, s velkýma, vypoulenýma očima, připomíná velikánskou mouchu. Muší oko je prostě jako zlý sen.

Hotel Riviéra má čtyři patra a každé z nich má svůj specifický pach. Myslím, že bude správnější věnovat se těmto zápachům, než charakterizovat hosty bydlící v jednotlivých poschodích. Charakteristika hostů by totiž neměla smysl jednak proto, že jsou tu hosté bezcharakterní, a jednak proto, že se s nimi setkáváme jen zřídka, kdežto pachy v jednotlivých patrech jsou přítomny trvale a lépe vystihují celkový ráz hotelu Riviéra.

První poschodí páchne po sýru. Původ tohoto pachu ztělesňuje vdova po zesnulém obchodníku se sýrem, od hlavy k patě ve smutku. Druhé poschodí je cítit rybinou, což je poněkud překvapivé, neboť rybáři v hotelu nebydlí a nejbližší mořské pobřeží je vzdáleno tři hodiny jízdy vlakem. Třetí poschodí zavání nejspíš myšinou. Zakladatelkou myšího pachu je dvaosmdesátiletá babka, která prokázala ohromující zdatnost tím, jak už druhý den po svém nastěhování v celém poschodí téměř úplně potlačila původní pach kyselého zeli. Dvaosmdesátiletá stařena vychází jen málokdy, a pokud ovšem někam odejde, zcela postačí jednou dvakrát zlehýnka vdechnout, abychom nabyli neomylnou jistotu, na kterou stranu se vrtla, když opouštěla hotel. Cesty té stařenky lze totiž, stejně jako veliké lodě plující v klidných vodách, sledovat podle takzvaných čichových vln, které jsou několik okamžiků dokonce

viditelné. Specialitou čtvrtého poschodí je pak jakýsi čichový koktejl. Jsou dny, kdy tam převládá pach hašeného vápna s lehkým nádechem zemité vůně, jindy je tu spíš slabounce cítit terpentýn a těžké výpary zmáčených šatů s nepatrným příměskem tygřího zápachu. Já sám bydlím, bohužel, ve čtvrtém patře, ve velikánské kleci, které se říká pokoj.

Dá-li se po překročení prahu hotelu Riviéra vůbec ještě mluvit o jakési relativní eleganci – jako že to možné není –, musíme přiznat, že doploužíme-li se do čtvrtého patra, tam po ní nenajdeme ani stopy. Vzhled jednotlivých poschodí postupně upadá do té míry, že po čtvrtém patře je páté už zhola nepředstavitelné.

Můj pokoj je tři kroky široký, pět kroků dlouhý a je vybaven nejnutnějším a zároveň také nejrozvrzanějším nábytkem. Mám tam mezi jiným i krb. A mít v pokoji krb, to není jen tak! Píšu-li dopis, často se o tom zmiňuju: „Tento dopis píšu právě před svým krbem...“

Na stěnách jsou nemožné tapety. Kdysi na nich kvetly krvavě rudé růže, leč blahodárné ruce špíny ztlumily ty divoké barvy. Tu i tam se tapety už také protrhly a odchlíply. Nad oknem se dva velké kusy k sobě sklánejí a tvoří jakýsi baldachýn, který při sebemenším závanu zvenčí zašustí.

Oknem se můžete dívat na dvůr, když vás po nějakém čase vnitřní zařízení omrzí. Na dvoře se vypínají k nebi stromy se začouzenými kmeny. Mezi nimi jsou nataženy šňůry, na nichž se ustavičně suší prádlo. Věší tam i manželka Mušího oka – ženština s úctyhodnou statečností pohrdající sebemenším náznakem krásy – vlastnoručně vypraná hotelová prostěradla a ručníky. S těmi bílými skvrnami působí dvůr dojmem márnice

se zahalenými mrtvolami. Kromě svěží vůně kouře není tu cítit žádný nepříjemný zápach.

Na konci dvora se krčí přízemní stavení o dvou pokojích. Patří rovněž k hotelu. V jednom bydlí černoch, jenž večer co večer po návratu z práce vyhrává u otevřeného okna na kytaru pitvorné africké písně a čas od času znenadání a bez jakéhokoli důvodu zakvílí, jako kdyby ho nakopli. Druhý pokoj si najal nějaký úředník, který ustavičně chodí do úřadu v žaketu a kdykoli vchází nebo odchází dveřmi hotelu, pokaždé si odplivne. (Je zaměstnancem města.)

Přes dvůr je vidět do sousedství. Naproti je například uprostřed dvora truhlářská dílna. Po levé straně vidím pak cíp zahrady penzionátu a po pravé straně požární zeď sousedního domu. Dvě okna tohoto domu jsou obrácena k nám. Na jednom z nich visí klíčka a v ní poskakuje špinavě šedý kanárek. Co chvíli to ptáče zoufale a zplna hrdla zapiští. Zní to, jako když někde v dáli hvízdne vlak – vlak, který nikdy nedorazí na místo určení. V okně za klíčkou se občas objeví bezzubá babka, která neustále něco kouše a při tom se jí celý obličej pohybuje, jako když přežvykuje kráva. Z druhého okna každické dopoledne vytřepává salát šlachovitá, kostnatá žena a odpoledne se z něho vyklání plešatý chlap v košili, s vyhaslým oharkem cigarety v ústech a zkoumá oblohu. Jsou to nejspíš manželé, protože moc toho spolu nenamluví. Žena dopoledne vytřepává salát a muž odpoledne pozoruje oblohu.

V penzionátě jsou mladé dívky, které o přestávkách skotačí v zahradě. Většinou je ani nevidím, pokud se neobjeví v cípu zahrady, kam lze odtud dohlédnout, a to pak rozeznávám nanejvýš světlé skvrny šatů přes

zelen stromů. Zato sem doléhá jejich veselý smích a hlasitější útržky slov.

V pravidelných intervalech zadrnčí v penzionátě zvoněk. Zvoní se před každou vyučovací hodinou, i před přestávkou a před podáváním jídel. To trojí zvonění mi připomíná tři věci: samotu, pomíjivost a jídlo. To poslední je bezesporu nejnepříjemnější a zároveň také nejzbytečnější upozornění.

Po přestávce se dívky vrací do lycea a na dvoře se rozhostí ticho jako na hřbitově.

Čas od času sem doléhají z hluku života údery odbíjejících hodin na věži kostela Saint-Jacques-du-Haut-Pas, aby mě uklidňovaly. Mne, jenž jsem tu mezi komíny zaživa pohřben, bez nejmenší naděje na vzkříšení.

Odpoledne se babizna, majitelka kanárka, usadí poblíž okna a něco tam šije. Ve čtverci okna vidím jen, jak se jí ruka pravidelně zvedá a klesá. Ta ruka se jako kyvadlo hodin neúnavně komíhá nahoru dolů a připomíná ubíhající čas.

Domy se i tady zavírají po desáté hodině. Kdo chce vejít, zazvoní, kdo chce vyjít, zavolá na domovníka:

„Le cordon s'il vous plaît. Šňůru, jestli se vám uráčí.“

Šňůra visí hned u domovnickovy postele, stačí jen natáhnout ruku. Nic se za to neplatí. Večer, když slyším, jak se vždy znovu a znovu ozývá „le cordon s'il vous plaît“, v tomto truchlivém prostředí to působí na mne, cizince, jako by si někdo říkal o šňůru, aby se oběsil.

Tak míjí den za dnem, v naprosté jednotvárnosti. Na sousedním dvoře se koná jednou za týden hon na krysy, u nás jednou za měsíc placení činže. To jsou jediné události. Zejména to druhé.

Když se pořádně vykloním z okna, dokonce vidím, jak

se v druhém poschodí přímo pode mnou suší v okně krajkové dámské kalhotky. V tom okně se totiž vždycky suší krajkové dámské kalhotky, kdykoli vysvitne slunce.

Toť boj o bytí.

Obraz, který se mi naskýtá při pohledu z okna, uzavírá kousek oblohy. Špinavá, šedá, umouněná skvrna, která se s romantickou beznadějí klene nad střechami a komíny.

A nyní vyličím, jak u sousedů zprava probíhá těžební proti krysám. I z jejich domu je vidět kousek dvora. Každou sobotu odpoledne, kdy už nikdo nepracuje a všichni mají čas kapánek se porozhlédnout, pořádá se tu uprostřed hurónského řevu honba na krysy. V tu ránu celé okolí ožívne. Při prvním hlasitějším slově se objeví v okně babka od kanárka. Hbitě hází očkami sem i tam a scvrklýma stařeckýma rukama vzrušeně sleduje klikatou cestu pronásledované krysy. Ani při tom však nepřestává přežvykovat, jenomže bezzubými ústy pohybuje přece jen poněkud pomaleji.

Oba salátníci se v okně vynoří společně. Muž výjimečně promluví a praví své milé choti:

„Musí ji dostat jednou ranou!“

Když už se dole na dvoře mlátí do rozcáplé krysy, manžel s jemným úsměvem na rtech spokojeně obejme svou kostnatou manželku a oba ještě chvíli po události setrvají ve šťastném objetí.

Těm postačí, zabije-li se krysa v sousedství, aby se vzájemně našli. Ale ani pak toho spolu mnoho nenaamluví. Muž po chvíli sejme ruku z manželčina ramena, a pocítiv mimořádnost situace, promluví. Ale řekne pouze:

„Zítra bude krásně, zajíčku.“

Anebo:

„Zítřka bude pršet, zajíčku.“

A neodvolatelně zaleze do skrytu pokoje.

Ta sušinka zcela nezajícovská chvíli ještě postojí u okna a s nedostižným žalem a neskonale vzpurnou lhostejností upřeně zírání na požární zeď sousedního domu.

Při honbě na krysy se na dvoře hotelu objeví i Muší oko a utrousí několik hlasitých poznámek:

„U nás krysy nejsou. V pořádném hotelu krysy nejsou. Ne, ne.“

To je adresováno nájemníkům, kteří v tu chvíli stojí u okna a slovem se neozvou, třebaže moc dobře vědí, že Muší oko nestoudně lže. Zato nevědí, jak to s nimi bude vypadat při nejbližším placení nájemného, a proto moudře mlčí. Je nutno podotknout, že to všechno ví i Muší oko, chce jen demonstrovat svou moc. A potom už se spokojený odšourá do své zatuchlé kanceláře škudlit dál.

Zabitá krysa se ještě dva dny válí na dvoře. Za dva dny ji tam najde upatlaná plíživá kočka, olízne ji, pak unuděně odtáhne. Po chvíli kočku popadne ženská tlustá jako bečka, posadí si ji do klína, zulíbá, poté se klidně odebere na trh a tam všechno zboží ohmatá. Horkynářka ji k tomu dokonce vybízí:

„Jen si šáhnou, madam. Je to sejra jaksepatří proleželej.“

Za několik dnů odkopne někdo krysu do sousedního dvora. Ne snad z nutnosti, ale jen tak pro zábavu, potom aspoň už není vidět další vývoj událostí, ale já vám jej přesto vyličím.

Sousedé krysu najdou a s výkřikem „Ó! Ça, c'est malin!“ ji kopnou přes plot do jiného dvora. A takhle by

to pokračovalo do nekonečna, kdyby se do toho ne-
vložil sám Zánik. Ale Zánik zasáhne a řekne: „Dost!“
Všechno ostatní je už pak věcí much, které by se po
dokonaném díle prošpacírovaly přímo po ovoci, ma-
se a pečivu, vyloženém před krámy na ulici, kdyby
ty dobroty nechránila milostivá vrstva prachu, neboť
ničím jiným přikryté nejsou. A že jsme všichni přes-
to ještě nezašli na nejrůznější neduhy, v tom je právě
kouzlo a zvláštní půvab Paříže.

Ve všední dny je hotel Riviéra poměrně tichý. Bydlí
tam dělníci a drobní úředníci, kteří přes den nejsou
doma. Po ránu mě burcuje ze spánku drnčení budíků
z blízkých i vzdálených pokojů. Nato je odevšad slyšet
mocné zívání, žádné degenerované, ale poctivé a řád-
ně procítěné, až je slyšet praskání sanic.

Ležím v posteli a naslouchám, jak se ostatní chystají
do každodenního života. Spím hodně, neboť se větši-
nou zdržuji doma. Trávím svůj život v hotelu Riviéra,
jako bych seděl v čekárně u zubaře, nebo jako bych
byl tulákem, jenž zbloudil v lese a už se vzdal naděje,
že se kdy odtamtud vymotá, tak si sedne na zem a če-
ká, aniž sám ví nač, a tváří se, jakože přemýšlí, aby se
sám uklidnil. Chvillemi si dokonce hvízdá.

Několik minut po zadrnčení budíků už vrzají scho-
dy pod kroky odcházejících nájemníků. Ti se mezitím
všichni umyli, oblékli, dokonce se i nasnídali.

Do půl jedné je v hotelu naprostý klid, jen tu a tam
bouchnou v krátkých intervalech dveře, a to je potom
z některého pokoje slyšet harašení trvajících několik mi-
nut. To uklízí pokojská. Za několik hodin uklidí třicet
pokojů. Lze si tedy utvořit představu o pokojské při
úklidu i o pokojích po úklidu.

O půl jedné schodiště poněkud oživne. Kdo pracuje poblíž, vrací se na oběd domů. Oběd pracujících lidí, kteří žijí o samotě, sestává ze studených jídel nebo z toho, co si narychlo ukuchtí. Ti všichni šetří a na jídlo pohlížejí jako na nutné zlo, které je čím dřív tím líp mít za sebou. Ti, co tu bydlí, nic zvláštního už od života nečekají.

K večeru je už ruch na schodišti větší. Kdekdo se vrací domů a tráví tam ustavičně stejné večery všedních dnů. Můj soused zleva, plešatý pán, jenž se vyholuje, až je rudý jako rak, a jemuž z uší trčí chloupky, občas zachrchlá, potom se hlučně vysmrká. Někdy slyším, jak u něho vrzne židle nebo jak škrtne zápalkou. Přesně v deset si jde lehnout. Boty dopadající na podlahu svědčí o tom, že se svléká, a zašustění podušek, že ulehl do postele.

Naprosto změněný obraz skýtá hotel v sobotu odpoledne. Od sobotního poledne do pondělka do rána jsou tu všichni svobodní. Elegantní ženy štíhlých postav přicházejí do hotelu Riviéra za svými milenci. Křepké ženské nožky běží do poschodí a střevíčky na vysokých podpatcích vyfukávají nedočkavý rytmus po starých omšelých schodech. Tu i tam vrznou dveře. „Me voilà, chéri! Tady mě máš, miláčku!“ volají krvavě rudé rty žen a ze stěn se ozvěnou vrací mlasování polibků.

U mého souseda vlevo prošvitoří celé sobotní odpoledne a někdy i celou neděli náramně příjemný ženský hlas. Mezitím odejdou na oběd, na večeri, nebo i do kina, ale věci nejvíce vzrušující se odbývají doma a já si je musím vyslechnout.

Tak třeba dáma se sympatickým hlasem řekne:

„Pojď ke mně, ty moje kuličko plešatá, a pověz hned své bílé kočičce něco roztomilého.“

U souseda zprava berou život vážněji:

„Nebylas mi nevěrná?“

„Ty opičáku jeden, při zdraví své matky přísahám...“
(Ubohá máma!)

Shora se ptá krásný alt:

„Mám se úplně svléknout?“

Zdola zase někdo v jednom kuse brouká:

„Chouchou... chouchou... Pusino... pusino... pusino...
pusino...“

„Ach, co všechno bych pro tebe neudělala, hlupáčku!“

Nejhorší je naslouchat milostným výkřikům žen v extázi, kdy ze sebe chrlí výčitky, aniž co vyčítají.

„T'es fou dis? Člověče, blázníš?“

Měl bych sto chutí zaťukat na všechny strany:

„Mesdames et messieurs, dámy a pánové, snažně vás prosím o kousek slitování a ohledů. Jsem ubohý osamělý mladý muž. Když už to všechno musí být, aspoň ty detaily si nechte pro sebe.“

Není sporu o tom, že i oni sami slyší všechny ostatní, ale tihle lidé se zřejmě ničím nedají rušit. Jednou dokonce žena bůhví v kterém pokoji poznamenala:

„Chéri, ty zdi tady jsou nějaké tenké.“

Načež jí bručivý mužský hlas odpověděl:

„Qu'est-ce que ça peut me foutre, à moi? Mně je to přece putna.“

Těm prostě ty tenké zdi nevadí.

Zkrátka a dobře, bydlím v hotelu Riviéra. Jsem dokonalý gentleman příjemného zevnějšku a jeden z mých předků byl velké zvíře u dvora krále Matyáše.

Ale v tuto chvíli o to bohužel nejde.

Bude tomu hnedle šest měsíců, co jsem přijel do Paříže na čtyřtýdenní studijní cestu.

Jediný důvod, proč tu ještě jsem: nemám peníze na zpáteční cestu. Studijní cesta prostě nemůže skončit. I to se stává.

S pomocí z domova nemůžu počítat po dopisech, které jsem napsal kvůli duševnímu klidu rodičů. Nezbývá než pokračovat v té neobyčejně vyčerpávající studijní cestě, která blahodárnou péčí Prozřetelnosti jednou snad nějak skončí. Kdybych si napsal domů o peníze, jistě bych je dostal. Ale kdykoli se k tomu chystám, vzpomenu si na babičku, která jednou o mně prohlásila:

„Uvidíte, že si ten kluk v životě nevydělá ani na kůrku chleba.“

Nesmím si tedy psát domů o peníze už také proto, aby si babička nelebedila. Na druhé straně je zase pravda, že babička bude naživu nanejvýš ještě deset let. A opravdu nevím, jestli to kvůli těm několika létům vůbec stojí za to. Vždyť jsem koneckonců charakter. Snad dá pánbůh, že ta studijní cesta skončí v některé veřejné nemocnici, a ne na hřbitově.

Žiju sám, nemám nikoho, kdo by mi pomohl. Měl jsem, pravda, v Paříži přítele, kterému jsem na samém začátku své studijní cesty půjčil tři sta franků, ale tímto nepředloženým činem se mi podařilo jednou provždy ho odstranit ze své blízkosti.

Z exkluzivního hotelu, v němž jsem se po svém příjezdu v počátečním nezřízeném opojení ubytoval, jsem brzy dospěl k hotelu Riviéra, když už jsem, jako vzduchoplavec zmítající se nad širým mořem, vyházel

z balónu – vlastně ze svých zavazadel – veškerou přítež, totiž všechno, co se dalo zpeněžit, abych se udržel nad vodou.

Moje první dojmy z ulice Svatého Jakuba byly tak drtivé, že jsem se prostovlasý úprkem hnál do Knihovny svaté Jenovéfy, abych se přesvědčil, kdo vlastně byl ten svatý Jakub.

Ten nešťastník byl biskupem v Nisibě a zemřel ve věku osmdesáti let. Po smrti ho pak Francouzi jaksepatří doběhli – pojmenovali po něm ulici Svatého Jakuba.

V hotelu Riviéra je život k ukousání, zejména nemá-li člověk ani peníze, ani cíl a jen čeká na něco, o čem ještě neví, bude-li to dobré nebo špatné.

Vstávám ráno v jedenáct, když mě omrzí spaní, či spíše mráкотná dřímota ranních hodin, do níž vnáší kousek skutečnosti jen zvonek v penzionátě. V poledne se jdu projít do blízké Lucemburské zahrady a tam se zdržím do druhé hodiny. Mezitím mi pokojská uklidí pokoj a Muší oko s uspokojením zaznamená, že se stravuji ve městě.

Ve dvě hodiny se vracím domů. Cestou si koupím litr mléka, půl metru pařížského chleba a krabičku normandského sýra. Všechno to schovám pod kabát a proklouznu do svého pokoje. Podle hotelového řádu je totiž zakázáno kuchtit v pokoji, ale přesto to dělají všichni – potají a ve střežehu, zda se někde něco nešustne. Ten mizera Muší oko občas totiž bez příčiny a jen tak pro kontrolu zaklepe na dveře.

V pokoji mám rychlovařič, na kterém si uvařím litr kakaa. Polovinu vypiju k obědu a druhou půlku si nechám na večeři. Rovněž půlka sýra a chleba zůstanou k večeři. Hrncem po vaření nikdy nevymývám.

Díky tomu mohu třeba po týdnu nebo čtrnácti dnech odškrabávat pěkně silnou vrstvu přebytečného kakaa, která se usadila na dně, roztlouct ji a znovu použít.

Pro normandský sýr si Normandany zamilovat nelze. I to je fakt.

Francouzské gurmánství zná tři sta druhů sýrů. Normandský je z nich nejlevnější. To je ten třístý. Myslím, že ho konzumuji sám v celé čtvrti. Už si toho povšiml i hokynář (kupovat něco takového nenápadně není bohužel možné), jednou se mě dokonce zeptal, jestli snad ten houževnatý sýr nepožívám na lékařský předpis.

Když už se zmiňuju o svých vydáních, musím ještě připomenout balíček marylandského tabáku, cigaretové papírky a zápalky. Ten tabák je černý jako čaj a také tak silný. Je zapotřebí značné zručnosti, aby si z něho člověk ukroutil cigaretu tak, že do ní dovedně vsouká dřevnatá vlákna, která papír snadno propíchnou. Každický tah z cigarety ukroucené z marylandského tabáku člověku připadá, jako by mu hrdlo protahovali smirkovým papírem.

Už celé měsíce se živím podle přísných matematických měřítek a s přesným propočtem nejlevnějšího množství kalorií. Jídlo už pro mě není požitek, nýbrž práce, ba dokonce povinnost.

Odpoledne se procházím po Boul'Mich' a koukám po děvčatech štíhlých postav, která se s vědomím naprosté nadřazenosti diskrétně pohupují v bocích, jednou rukou si přitahují kabát k tělu, aby bylo náležitě vidět, co se vidět má, a druhou pádlují ve vzduchu. Tak se loudavě a zadumaně proplétají davem. Jen dívky samy s neomylnou jistotou vědí, proč jsme my muži

na světě a jaké je tu naše poslání. (Ó, kdyby tak ženy uměly mluvit a věčně jen nemlely pusou!)

Večer si občas zajdu do kavárny Dôme.

Na terase se k sobě tisknou malé kulaté stolečky a mezi nimi se mačkají nejrůznější lidé, z nichž je devadesát procent cizinců. A těch krásných žen! Indky zahalené do pestrých hedvábných plachet, které se svými havraními vlasy vypadají jako čerstvě umyté a nažehlené cikánky. Drobné Japonky, stále smutné a tiše vysedávající při sklence amerického grogu, s pochmurnou tváří obrácenou k východu, černošky zas ustavičně staví na odív své sněhobílé zuby a nápadně se vyhýbají svým krajanům. Dále jsou tu kypré Španělky, nad kterými se jako baldachýn klenou husté řasy a působí dojmem, jako by se věčně něčemu divily. „Ach, señorita... Porque? Te dice que no...“ „Bueno!“ Italky s vilným úsměvem na rudě nalíčených rtech: „Ó, mio caro...“ Seveřanky pak jsou přejemnělé démonické bytosti, které s nevinným úsměvem klátí nohama nad propastí úplné mravní zpustlosti.

No a věčně veselé Američanky, které přijíždějí přes oceán samy, bez klobouku, honit se za milostnými vzpomínkami z Paříže; pak je zařadí do své sbírky použitých jízdenek z metra, jídelních lístků a divadelních programů. „Helou, old boy!“ „Lovely!“ „Vyjedem si zítra do Versailles?“ „Co tam mají k pití, darling?“

Jen francouzské kokoty sedí tiše a diskrétně u vchodu a jejich pohledy vzplanou teprve ve chvíli, když si jich někdo povšimne. „Vous ne m'offrez rien, monsieur? Nic mi nenabídnete, pane?“

Nad celou terasou se vznáší modravý kouř cigaret jako kadeřavý, rozplývavý oblak.